

Kelly Moran

Als woorden niet genoeg zijn

Bookish Belles-serie, deel 3

*Aan iedereen die aan zijn gevoel van eigenwaarde twijfelt,
onzeker is of denkt dat hij niet goed genoeg is.*

Dat ben je wél!

Je bent mooi, slim en goed genoeg!

Beste bezoekers,

Welkom in Vallantine, Georgia, waar alleen de bewoners van de stad nog betoverender zijn dan de Belle of Georgia-perziken die ons roem hebben gebracht.

Gesticht in 1870 door William en Katherine Vallantine biedt ons gemoedelijke, schilderachtige stadje een thuis aan vijftwintighonderd inwoners. Het idyllische Vallantine ligt tussen Statesboro en Savannah en vlijt zich tegen de rivier de Ogeechee. Voor een aangenaam verblijf kun je hier kiezen uit drie pensions en twee B&B's of een hotel aan de rand van de stad, en een aantal familierestaurants waar iedereen culinair wordt verwend.

Tijdens uw verblijf moet u beslist ook ons marktplein bezoeken. In de met keien geplaveide straatjes rond het plein vindt u vijfenveertig bijzondere winkels. Gun uzelf een riviercruise met romantisch diner bij zonsondergang of een rijtoer met een koets door de historische plantagewijk. Geniet van een wandeling over de begraafplaats van Vallantine of door het Peach Park, waar standbeelden herinneren aan belangrijke historische personen en waar honderdjarige eiken, overwoekerd door Spaans mos, voor schaduw zorgen. Je kunt zelfs de bibliotheek gaan bekijken die William hier in 1875 liet bouwen voor zijn boekenminnende vrouw Katherine. Het gebouw is onlangs gerestaureerd.

Sommige mensen zeggen dat je de geest van Katherine nog altijd tussen de boekenkasten kunt ontmoeten, terwijl ze in haar lievelingsboeken leest en een bezoeker die op zoek is naar

kennis te hulp schiet.

Misschien heeft het jaarlijkse Perzikenfeest of Pecanfestival u naar de stad gelokt, maar de charme die zuidelijke staten eigen is zou bij u weleens het verlangen kunnen oproepen om hier voorgoed te blijven. Gastvrijheid zit in onze genen. Vergeet niet om voor uw vertrek in elk geval Miss Katie nog te begroeten, de eerste Belle of Georgia-perzikboom die in de stad is geplant. Ze is vernoemd naar de hooggewaardeerde Katherine Vallantine. In onze streken zijn we ervan overtuigd dat zo'n bezoekje je geluk en een leven vol liefde brengt. En heel af en toe, als ze in de juiste stemming is, vervult Miss Katie zelfs uw wensen.

Ik hoop u snel weer te zien!

Gunner Davis, burgemeester van Vallantine

1

‘Ongelooflijk dat het eindelijk klaar is.’ De vroege morgenzon scheen in het gezicht van Dorothy Wilson, die met een beweging van haar hoofd een lok naar achteren sloeg. Ze had het al een keer of vijftig tegen zichzelf gezegd vanaf het moment dat ze hier was, en nog altijd snapte ze het niet echt.

Het was voorbij. De renovatiewerkzaamheden aan de historische bibliotheek die aan haar en haar beste vriendinnen was gegund, waren voltooid. Aan zes maanden hameren, zagen, schuren en schilderen was een einde gekomen. Airco, elektra en leidingen. Angst, hoop en dromen.

En ze was prachtig geworden. Ondanks haar vervallen staat was de historische bibliotheek van oudsher het hart van Val-lantine geweest. Dat dankte ze zowel aan haar geschiedenis als aan haar ligging aan het einde van het marktplein waar ze majestueus boven de winkels uitstak, alsof ze erover waakte. De straten achter de bibliotheek liepen naar de oudere wijken van het stadje en de begraafplaats.

Vanwege haar organisatorische talent had Dorothy de taak gekregen om de planning van de renovatie in het oog te houden en zorg te dragen voor de betaling van de aannemers. Natuurlijk hadden ze alle drie hun bijdrage geleverd, maar anders dan haar vriendinnen was Dorothy er al die tijd heel direct bij betrokken geweest – van de onderhandelingen met het Historisch Genootschap tot en met het opvangen van elke nog zo kleine tegenslag. Het project had veel van hen gevergd.

Vandaag was ze hier al voor zonsopkomst naartoe geko-

men, uren voor de laatste bijeenkomst, puur om van dit moment te genieten en zich onder te dompelen in de nieuwe lichtheid.

De bescheiden parkeerplaats aan de voorzijde, waar maar enkele auto's konden staan, was opnieuw bestraat en de ingang was nu ook toegankelijk gemaakt voor mindervaliden. Naast het gebouw, waar vroeger alleen maar gras groeide, was inmiddels een grotere parkeerplaats aangelegd die ruimte bood aan vijfendertig auto's. De geur van vers asfalt hing nog in de lucht. Er waren veel meer parkeerplekken gekomen dan ze aanvankelijk hadden gepland, maar Dorothy was er blij mee. In het centrum had je nou eenmaal weinig parkeermogelijkheden, en het toerisme bloeide in hun kleine stad.

De bibliotheek zelf was een gebouw met twee verdiepingen in koloniale stijl. De gevelbekleding had de afgelopen jaren veel te lijden gehad, daarom was het hout afgeschuurd, waar nodig vervangen en opnieuw geschilderd. Nu blonk het wit van de gevel in de zon. Ook het dak was vernieuwd, en de ramen hadden zwarte luiken gekregen. De kleine veranda voor de ingang was nog steeds kaal en zonder meubels, maar dat was Scarletts terrein. Zij had een feilloos gevoel voor interieurinrichting en decoratie. Naast de trap aan de voorzijde hadden ze een rolstoelopgang laten aanbrengen. Er stonden nog een paar knoestige hultstruiken, maar daar zou Scarlett binnenkort mee aan de slag gaan. De luifel werd gestut door twee Griekse zuilen aan weerszijden van de deur, en op de hoeken van de veranda stonden er nog eens twee. Het zadeldak en de symmetrische ramen waren al net zo kenmerkend voor de architectuurstijl als de getande sierlijsten langs de nok en de kleine dakvensters, die ze bij de renovatie gelukkig hadden kunnen behouden.

Afgelopen week was er op het gazon voor de bibliotheek een fraai houten bord neergezet, ovaal en wit, met zwarte letters, passend bij de bouwstijl. VALLANTINE HISTORISCHE BI-

BLIOTHEEK & BOEKHANDEL. SINDS 1875. Het bord zat aan een zwarte gietijzeren paal en was groter dan Dorothy zelf zou hebben gekozen, maar Rebecca had geredeneerd dat het vanaf de weg goed zichtbaar moest zijn.

De boekwinkel was helemaal nieuw. Beneden bleef de bibliotheek waar die zich altijd al had bevonden, maar op de galerij op de bovenverdieping zou nu hun boekwinkel komen. Deze droom hadden de drie vrouwen als meisjes al gehad toen ze bij meneer Brown in de bibliotheek over jongens en hun toekomst hadden zitten kletsen. Een droom waarvan ze dachten dat die nooit zou uitkomen omdat de bibliotheek altijd in handen van de familie Vallantine was gebleven.

Dorothy herinnerde zich het gesprek met burgemeester Gunner Davis nog woord voor woord, toen hij hun in het voorjaar had verteld dat meneer Brown de bibliotheek als laatste erfgenaam van de Vallantines aan hen had gegund. O zeker, zij en haar twee vriendinnen waren naar literaire figuren vernoemd en vonden alles mooi wat met boeken te maken had, maar toch vermoedde Dorothy dat meneer Brown hen tot nieuwe eigenaars had uitverkoren omdat ze als tieners hem en hun toenmalige lerares miss Fillmore aan elkaar hadden gekoppeld. Met hun hulp waren de twee introverte boekenwormen voor elkaar gevallen.

Ach ja, de liefde. Dorothy slaakte een zucht. De liefde hield de wereld bij elkaar en was de sterkste motivatie voor veel menselijk handelen. Misschien zou ze zelf ook de liefde vinden, net als haar beide vriendinnen.

Rebecca was na de dood van haar grootmoeder naar Vallantine teruggekeerd, had als mede-eigenaar van de krant een oude wens in vervulling zien gaan en was verliefd geworden op Graham, haar hoofdredacteur. Afgelopen zomer hadden ze zich verloofd. En Scarlett had haar grote liefde gevonden in Aden, de buurjongen die haar als jong meisje vaak tot razernij had gedreven. Grappig hoe de dingen soms gingen.

De tranen brandden in haar ogen, maar ze knipperde ze snel weg en liet haar blik over haar omgeving dwalen om haar gedachten te verzetten.

Links van de bibliotheek lag een met gras begroeide heuvel die aan het Peach Park grensde. Het blad van de oude esdoorns en eiken kleurde reeds geel, oranje en rood, wat heel mooi afstak tegen de kobaltblauwe hemel. De geur van brandend loof, van de kristalheldere lucht en pas gemaaid gras deed Dorothy weer beseffen waarom ze zo dol was op de herfst.

Het zijn de kleine dingen die het doen, zei ze tegen zichzelf. Je moest de schoonheid om je heen ook leren zien. Dorothy was blij voor haar vriendinnen, hoewel haar diep vanbinnen een gevoel van eenzaamheid be kroop.

Het gegrom van een motor verbrak de stilte. Dorothy draaide zich om. Forests rode pick-up boog af naar de voorste parkeerplaats en kwam naast haar witte sedan tot stilstand. Ze zuchtte nog een keer. Zelfs haar auto was gewoontjes. Ja hoor, die goeie ouwe Dorothy. Op haar kon je altijd bouwen. Zij was altijd verstandig en ook nog eens zo zoet als perziktaart. Een trouwhartige ziel.

En zo saai dat niemand haar echt zag staan, ook de vroegere highschoolquarterback Forest Truman niet. Hij was de *golden boy* van deze stad, ook al hadden zijn scheiding van de foute vrouw en de plichten des levens iets van zijn elan weggenomen.

Hij stapte uit zijn truck, een grote bruine envelop in zijn hand. Een groene polo en donkere katoenen broek accentueerden zijn brede schouders en smalle heupen. Zijn markante kin was bedekt met een korte, donkere baard, en zijn charismatische bruine ogen met de karamelkleurige spikkeltjes maakten een eindeloos warme indruk. Het zonlicht tekende een stralenkrans om zijn silhouet, alsof de hemel hem op juist dít moment naar juist déze plek had gezonden. En dat klopte

vermoedelijk ook wel. De wind waaide zijn lichtbruine haar even op toen hij Dorothy over de motorkap heen stralend toelachte.

Het leek net of hij zojuist een reclamespotje voor een natuurlijke, aardse mannengeur had opgenomen.

Hou je koest, armzalig hart van me, sprak Dorothy zich in gedachten bestraffend toe.

Meestal maakte ze zichzelf wijs dat ze haar dwaze bakvis-sengedweep voor hem allang achter zich had gelaten. Maar de laatste tijd ging haar dat aanzienlijk moeilijker af. Om eerlijk te zijn, hij was niet alleen de aantrekkelijkste man op aarde maar hij bezat ook nog eens een geweldige persoonlijkheid en was altijd aardig. Dat was zo oneerlijk!

Natuurlijk had hij in het verleden nooit iets van haar gevoelens voor hem gemerkt. En dat was nog steeds zo – en zou ook altijd zo blijven.

‘Ben je enthousiast?’ vroeg hij toen hij om zijn pick-up heen liep en tegen de deur leunde. ‘Ik ben weg van het resultaat, weet je, maar tegelijk ook een beetje bedroefd dat alles nu voorbij is en ik nu geen excuus meer heb om even aan te wippen.’

Hij had er nauwlettend op toegezien dat het Historisch Genootschap bij de beoordeling van de bouwplannen zou garanderen dat Dorothy en haar vriendinnen de oorspronkelijke bouwonderdelen zouden behouden. Forest hield van architectuur en alles wat met geschiedenis te maken had, en hij was een grote steunpilaar geweest voor de drie vriendinnen omdat zij het schitterende, aan hen overgedragen gebouw in geen geval wilden ruïneren.

Dorothy wendde haar blik af en keek naar de ingang, bang dat ze was gaan blozen. ‘Dat is het mooie aan een openbare bibliotheek: je hebt geen excuus meer nodig om ernaartoe te gaan.’

‘Ja, dat is ook weer zo.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik ben een

beetje vroeg.'

Ze lachte even. 'Ik ook. En om je eerste vraag te beantwoorden: ja, ik ben wel enthousiast.'

'Dat kan ik me voorstellen.' Hij keek naar de bibliotheek. 'Jullie hebben fantastisch werk verricht.'

'We hebben hulp gehad.' Onder andere van een zeker persoon uit haar kennissenkring van wie ze nogal onder de indruk was en die de nieuwe steunbalken voor de binnengalerij had gemaakt. De oude waren vermolmd en het Historisch Genootschap had erop gestaan dat de nieuwe niet van de oude mochten afwijken. Ze zou niet hebben geweten hoe ze dat zonder Forest en zijn talent als houtbewerker voor elkaar hadden moeten krijgen.

Nerveus keek ze naar haar blauwe blouse met korte mouwen en speelde met de knoopjes. Gelukkig was haar witte capribroek nog schoon. Hoewel de herfst zijn intrede had gedaan en het inmiddels niet meer zo klam was, was het in de zuidelijke staten nog altijd warm en met temperaturen boven de twintig graden nog heel aangenaam.

Maar ondertussen stond haar jeugdvlam haar aan te staren. Ze kon zich nu toch moeilijk verkoelende lucht toe wapperen?

Hij kruiste zijn enkels, achteloos als altijd. 'Wanneer denken jullie open te gaan?'

Zakelijke dingen. Daar kon ze wel mee omgaan.

'Weet ik nog niet precies. Scarlett wil zo snel mogelijk een groot feest organiseren om de boel in te wijden, maar er moet nog wel wat gebeuren. Boeken bestellen, en computers, aankleding en dat soort dingen.' Ze tuitte peinzend haar lippen. 'Het hangt er denk ik vooral van af hoe snel alles wordt geleverd.'

'Dat snap ik.' Hij glimlachte naar haar. 'En dan hebben jullie alle drie ook nog eens een fulltimebaan.'

'Ja, we moeten nog wel een paar details oplossen.' Ze zou

het best vanuit de bibliotheek kunnen werken, want ze verzorgde de boekhouding van veel kleine winkels en bedrijven in de stad. Dus kon ze overal werken. Waarschijnlijk moesten ze iemand voor de boekwinkel aannemen. Misschien een parttimer die kon werken op tijden die zij niet konden. Dat zou ze met haar vriendinnen bespreken. 'Zoek jij een baan?' zei ze schertsend.

Zijn glimlach verflauwde, wat haar niet was opgevallen als ze hem niet zo goed had geobserveerd. 'Dat zou mijn vader beslist niet leuk vinden.'

De verwachtingen en eisen van je ouders konden een gruwel zijn. Dat zou Scarlett onmiddellijk beamen. Haar moeder had haar van kinds af aan streng voorbereid op de high society, en niets was voor die vrouw goed genoeg geweest. Uiteindelijk was Scarlett het kotsbeu toen haar moeder een scène bij de leesclub had gemaakt en Scarlett, Dorothy's moeder, Aden en de halve stad had beledigd. Gelukkig was ze nu geen onderdeel van haar leven meer.

Forests ouders behoorden tot de hogere middenklasse en waren voor zover Dorothy wist prima mensen. Nadat Forest zijn knie bij het American football had geblesseerd en niet langer voor het universiteitsteam had kunnen spelen, had hij zich op zijn studie geworpen, en tegenwoordig werkte hij bij de bank van zijn vader. Dorothy had zich al vaak afgevraagd of hij daar gelukkig was, wat naar zijn reactie te oordelen niet erg aannemelijk leek.

'Nou ja, het aanbod blijft staan,' zei ze, wat hopelijk net zo luchtig overkwam als ze het bedoelde.

'Dank je wel.' Hij gaf haar de envelop. 'Hier heb je de nieuwe sleutels voor de bibliotheek omdat we het slot hebben vervangen. Voor jullie alle drie een sleutel. En ook de documenten die het Historisch Genootschap mede heeft ondertekend, voor het geval dát. Ik...'

Hij zweeg en keek naar links. Rebecca kwam de parkeer-

plaats op rijden, meteen gevolgd door Scarlett.

Wie had gedacht dat Scarlett eens een keer op tijd zou zijn? Gewoonlijk leefde ze in haar eigen tijdzone.

Even teleurgesteld als opgelucht dat ze niet meer alleen met Forest was, haalde Dorothy langzaam adem terwijl ze haar vriendinnen uit hun auto zag stappen. Rebecca had haar lange blonde haar in een hoge paardenstaart gebonden en droeg een spijkerbroek en een paars shirt met diepe decolleté. Merkwaardig, want op de *Gazette* kleepte ze zich meestal niet zo losjes. Scarlett, die altijd in dure, onberispelijke outfits gekleed ging, droeg ook een spijkerbroek en een rode blouse met ruches, haar cacaokleurige haar viel los over haar schouders. Dat was erg atypisch voor haar en paste helemaal niet bij haar normale outfits die ze tijdens een werkdag op haar evenementenbureau droeg. Had ze iets gemist? Het was vandaag toch maandag?

Scarlett schetterde zo luid dat Dorothy's oren ervan tuitten. 'Eindelijk is het klaar! Ik ben echt door het dulle heen, jongens!'

Grijnzend trok Rebecca Dorothy en Scarlett mee in een groepsknuffel. 'Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan.'

Bij ieder ander zou deze opmerking gewoon zijn gepasseerd, maar Rebecca leed aan fibromyalgie, en te veel inspanning of te weinig slaap verergerden de symptomen. Dorothy kon intussen niet reageren omdat haar hoofd zat ingeklemd tussen die van haar vriendinnen.

Forest kuchte. 'Dames, jullie aanblik is weliswaar heel inspirerend voor nachtelijke fantasieën, maar...'

Scarlett stak een arm uit, pakte hem bij zijn polo vast en trok hem naar hen toe.

Hij kreunde: 'Okééé...'

Rebecca maakte zich als eerste los uit de kluwen. 'Sorry, dat moest even.'

'Geen probleem.' Forest trok zijn shirt recht. 'Gaan we naar

binnen?’

‘Ja!’ zei Rebecca ademloos. ‘Ik kan niet wachten.’

Op passende, plechtige wijze opende Forest de gloednieuwe deur met de glas-in-loodruit en nodigde hen met een wijds gebaar uit binnen te gaan.

Scarlett hapte naar adem.

Rebecca’s mond viel open.

Dorothy bleef onbeweeglijk staan. Het was... net als vroeger. Haar toevluchtsoord. Alles was mooi opgepoetst en zag er wat strakker uit, en er waren verder ook aanzienlijke verbeteringen, maar het was en bleef haar bibliotheek. De reuk van oud papier en schimmel had plaatsgemaakt voor een frisse citroengeur met nog een zweem van de nieuwe verf. Een deel van Dorothy had zich zorgen gemaakt dat het niet meer zo zou kunnen voelen als vroeger, nu alles gerenoveerd was, maar dat had ze mis.

‘Holy shit,’ zei Rebecca, die zich een keer om haar as had gedraaid.

‘Je neemt me de woorden uit de mond.’ Scarlett had vochtige ogen en schraapte haar keel.

Om te voorkomen dat bij haar alle sluizen opengingen, zette Dorothy nog een paar stappen in het hoofdgedeelte.

De begane grond was ruim tweehonderd vierkante meter, de bovenverdieping was ongeveer de helft daarvan – een royale, open plattegrond. Indirecte verlichting gaf de ruimte iets warmes en uitnodigends. Voor de renovatie was de enorme kroonluchter van loodglas midden in het plafond de enige lichtbron geweest. Hij was net als de rest van het koper dat het plafond bedekte gerestaureerd, schoongemaakt en weer blinkend opgepoetst. De kersenhouten vloerdelen waren geschuurd en van een nieuwe laklaag voorzien, zodat ze weer glansden en niet meer plakkerig waren. Een gietijzeren wenteltrap leidde naar de galerij, waarvan de leuning harmonieerde met de trap. De marmeren balie, waaraan meneer

Brown vroeger had gezeten, stond nog altijd op haar oude plek in het midden. De balie was echter wel vergroot, zodat ze niet meer alleen naar de deur wees maar een carré vormde, waarvandaan je de gehele ruimte kon overzien.

Dorothy streek met haar vingers over de balie en stelde zich voor dat Sheldon Brown hier zat, net als in haar kindertijd. Hij had alles op alles gezet om de bibliotheek te behouden, maar het ontbrak hem altijd weer aan voldoende financiële middelen en steun. Hoe vaak had hij hun kinderlijke baldadigheid niet met een goedmoedig lachje verdragen. Het voelde vreemd dat hij niet meer achter de balie zat, hoewel hij alweer een jaar geleden uit Vallantine was vertrokken.

Langs de wanden links en rechts stonden de oorspronkelijke boekenkasten die tot aan het plafond reikten en glanzend wit waren geschilderd. Ze waren nog leeg, wat Dorothy enigszins droevig stemde, maar ze hadden veel boeken opgeslagen en er nog veel meer besteld. Meneer en mevrouw Brown hadden alleen de titels uit familiebezit meegenomen. Maar toch was niets zo deprimerend als lege boekenkasten.

En... nu stonden er rolladders tegen de beide kastenwanden. Dorothy zag dat Rebecca opeens op de kast rechts van haar afstoot.

‘Dat heb ik altijd al willen doen.’ Ze belandde met een sprong op de onderste sport en zette de ladder daarmee in beweging, zodat ze naar het andere einde gleed. Met haar ene hand hield ze de ladder vast, terwijl ze haar vrije hand veruitstak alsof ze in een musical optrad.

‘O god, ja!’ Scarlett deed haar sandalen uit en spiegelde Rebecca’s capriolen aan de linkerkant. ‘Dit is fantastisch!’ juichte ze.

‘Dat zou ik de hele dag wel kunnen doen,’ riep Rebecca, die nu de andere kant op roetsjte.

Glimlachend wreef Dorothy over haar voorhoofd. ‘Jullie krijgen voortaan minder cafeïne en suiker, reken maar.’